

နေထွဋ်နောင်
ဘဝအဆက်ဆက်တိုင်း

May 2015

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

"ဘဝအဆက်ဆက်တိုင်း" ဝတ္ထု၏ မရည်ရွယ်မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပုံအကြောင်းကို အနည်းငယ်မိတ်ဆက်လိုပါသည် Facebook တွင် အပျော်တမ်းရေးသားမိရာမှ စတင်ဖြစ်ဖျားခံ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်

သည် လိုနှင့် ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ဖုန်းဖြင့် မှန်မှန်ရေးသားလာမိခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဝါသနာနှင့် ပျော်ရွှင်မှု တွဲဖက်လာမိ၍ စာရေးရာတွင် မိမိမှာ အတော်ပင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လာနေမိ တော့သည် ထိုအခါတွင် မိမိဝါသနာနှင့် ပီတိအဟု န်တို့ ပေါင်းစည်းခြင်းများ ဖြင့် ရင်တွင်းခံစား လာရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မိမိ၏ စာမျက်နှာအတွင်း ဝတ္ထုအသစ်မရေးဖြစ်ပါက တာဝန်မကျေ သလိုခံစားလာခဲ့ရပါသည် အားပေးကြသည့် မိတ်ဆွေများ နှင့်လည်း အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးရင်း ယုံကြည်နားလည်လာမှုများကြောင့်လည်း ပိုပြီး ကြည်နူးဝမ်းမြောက်လာခဲ့ရပါသည်

သည့်အတွက် အကြောင်းရာသစ်ခေါင်းစဉ်သစ်များကို ရှာဖွေရေးသားနေခိုက် ပုံမှန်အခန်း ဆက်ဝတ္ထုတစ်မျိုးကို ပင်တိုင်တည်ထားလျက် အပတ်စဉ်ရေးသားရလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်လာမိပါသည်

.....

ထို့ကြောင့်လည်း စာရေးသူ၏ ပင်ကိုယ်ခံစားချက်မှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရသော

"ဘဝအဆက်ဆက်တိုင်း" ဝတ္ထုသည် 2-Sep-2014 ရက်နေ့တွင် စတင်အသက်ဝင်လာခဲ့ ရပါတော့သည်

စတင်ရေးသားပြီး အပိုင်း(၇)သို့ ရောက်စဉ်တွင် ဇာတ်အိမ်ပမာဏ လွန်စွာကြီးမားကြောင်း ခံစားသိရှိလာရပြီးသည့်နောက် တာဝန်ခံနိုင်စွမ်းမရှိမည်ကို စိုးရိမ်လာမိသည့်အလား အပိုင်း(၇)တွင် ရပ်နားထားလိုက်ပါတော့သည်

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် အားပေးသူမိတ်ဆွေများ ၏ တိုက်တွန်းချက်များကြောင့် ပြန်လည် စတင်ရေးသားခဲ့မိပါတော့သည် ။ ထို့ကြောင့် အပိုင်း(၇)သည် (31-Oct-2014) နေ့တွင် ရေးသားထား ခြင်းဖြစ်ပြီး အပိုင်း(၈)မှာ တော့ (7-Dec-2014) ရက်နေ့တွင် မှ ပြန်လည်စတင်ရေးသားခဲ့ပါတော့ သည်

ဤ "ဘဝအဆက်ဆက်တိုင်း" ဝတ္ထုအပိုင်းအချို့နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများကို John Jack Facebook Acc ဖြင့် ရေးသားခဲ့ပြီး Our lovely animal & Our hobbies နှင့် စာပညာဇရာဝတီ Page နှင့် Group များ တွင် လည်း ဝင်ရောက်ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည် ။ ထိုအထဲတွင် မတူညီသော အကြောင်း အရာစုံများ ဖြင့် ရသဝတ္ထုတိုများ ဆောင်းပါးများကိုလည်း ရေးသားဖြစ်ခဲ့ပါသည်

ဤ "ဘဝအဆက်ဆက်တိုင်း"ဝတ္ထုတွင် မြန်မာရာဇဝင်ခေတ်နှင့် ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်တွင်း ခေတ်နှစ်ခေတ်ကိုအခြေခံထားသော ကျယ်ပြန့်သည့် ဇာတ်အိမ်ကြောင့် ဇာတ်၏ သယ်ဆောင် ရာသို့ လိုက်ပါရေးသားနေရင်း မူလမျှော်မှန်းထားသည် ထက် များ စွာပိုပြီး ခရီးနှင့်

လာခဲ့ရပါတော့ သည်

အတိတ်ဘဝမှ ချစ်သူမင်းသမီးလေး ‘သီရိကလျာက’ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် သူမဘဝဟောင်းမှ ချစ်သူ ‘မင်းသူရိန်ကို’ ‘မောင်ထွန်းဝေ’ အဖြစ် ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပုံများ နှင့် အတိတ်ကာလမှ ရန်သူတော်စစ်ကဲကြီး ဝဏ္ဏကျော်စွာတို့ အကြောင်းများ အပြင် လက်ရှိ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ ‘ထွန်းဝေ’ ၏ ငယ်ချစ်ဖြစ်သူ ‘နှင်းမြ’ နှင့် သူမ၏ မိဘများက သဘောတူထားကြသည့် ‘ကိုဟိန်း’ တို့ ကြားတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြေးရင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသော စစ်ပွဲကြားမှ ဇာတ်ပြိုင်အချစ်ဇာတ်ကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကိုတော့ စာပေါ့မည်စိုးသဖြင့် ကြိုတင်မပြောပြလိုတော့ပြီ

ဒီလိုနှင့်ပင် မိမိနှင့် ရင်းနှီးသော အင်တာနက်မှ ပရိသတ်များကိုလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့ကျေနပ် နိုင်စွမ်းစေရန်နှင့် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အကောင်းဆုံးကြိုးစားခဲ့သည် ဟူ၍ ယုံကြည်လာနိုင်စေရန်ကို ပါအချိန်များ စွာ ပေးဆပ်လာခဲ့ရပါသည်

အကယ်၍ စာဖတ်သူအနေနှင့် ဤ "ဘဝအဆက်ဆက်တိုင်း" ပေါ်တွင် စိတ်အလိုမကျမှု တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါက စာရေးသူ၏ စိတ်တွင်း မူပိုင်ခံစားချက်ဖြစ်သောကြောင့် စာရေးသူတစ်ဦး တည်းအနေဖြင့် ကြိုတင်တောင်းပန်အပ်ပါသည်

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်သည် ဆိုပါက မိမိလည်း ပီတိအားဆေးတစ်စုံတစ်ရာကို ရရှိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်

ထူးခြားချက်အနေဖြင့် ဤဝတ္ထုအစအဆုံးသည် HTC ဖုန်းဖြင့်သာ ရေးသားခဲ့ပါသည် ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး Smart phone ဖြင့် ရေးသားသော ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်

အရေးကြီးသော ခုနစ်သက္ကရာဇ်များ အတွက် မှီငြမ်းကိုးကားချက်အ
နေဖြင့် ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝ ဇာ် စာအုပ်များ ဖြစ်သော စစ်အတွင်းနေ့စဉ်
မှတ်တမ်းနှင့် အောက်စဖို့ဒ်သွားမှတ်တမ်းများကို ကိုးကား ခဲ့ကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်

ထို့ကြောင့် စစ်အတွင်းအချိန်ကာလနှင့်ဆိုင်သော
ကာလအပိုင်းအခြားဖြစ်ရပ်နောက်ခံများ သည် ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး မှန်
ကန်စေခဲ့ပါသည်

အနှစ်ချုပ်အနေဖြင့် အနန္တောအနန္တငါးပါး ဦးထိပ်ထား၍ ကျေးဇူးတ
င်သင့်သူ အားလုံး အပါအဝင် ရှုထောင့်နေရာမျိုးစုံမှ စာဖတ်သူအား
လုံးကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း

နေထွဋ်နောင်
8-8-2015

အခန်း (၁)

"လိုက်ကြ မလွတ်စေနဲ့၊ မပစ်ကြနဲ့ ထိပ်ထားလေးကို မှန်လိမ့်မယ်"

"မင်းသူရိန် အခုရပ်စမ်း၊ မောင်မင်း လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူး"

"ဟေ့ ရဲမက်တို့ ဘယ်ညာခွဲပြီး ဝိုင်းလိုက်၊ လူဖြန့်"

ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ် မြင်းခွာသံက စိပ်စိပ်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည့် ကြား
မှ မြင်းမောလူမော ဖြစ်နေကြပြီ။

"ထိပ်ထားရယ် ... အမောင့်ကြောင့် ထိပ်ထား ဒီလိုကြုံရတာပါ။ တကယ်ကို တောင်းပန်ပါရ စေ ထိပ်ထားရယ်"

"ဟင့်အင်း အမောင်ရယ် အမောင့်အမှား မဟုတ်ပါဘူး၊ ထိပ်ထား နောင်တမရပါဘူး"

"ထိပ်ထား ဆင်းနေခဲ့ပါလားဟင်၊ သူတို့ ထိပ်ထားကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူးနော်"

"ဟင့်အင်း အမောင်ရယ် သေအတူရှင်မကွာပေါ့၊ အမောင့်နောက်မှ နှမတော် ဖက်ထားနေ သရွေ့ သူတို့ မြားတွေ မှုစရာမလိုပါဘူး အမောင်ရယ်"

သီရိကလျာက ဒီလိုပြောနေပေမဲ့ ယာယီထက်ပိုပြီး လွတ်မြောက်စရာမရှိမှန်း မင်းသူရိန်သိနေ ပါသည် ။ အခုပင် စစ်ကဲကြီး ဝဏ္ဏကျော်စွာက သူတပ်တွေကိုဖြန့်ပြီး သူတို့ ကို ချောင်ပိတ်ဖမ်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြောင်း မင်းသူရိန် တွေ့နေရပြီဖြစ်ပါသည် ။ သူတို့ ကို မြောက်ဘက်လျှို့မြောင်ထူထပ်သည့် ရှမ်းတောင်တန်းအခြေသို့ ပြေးပေါက်မရှိစေရန် သူတပ်တွေနဲ့ ပိတ်ဖမ်းဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်ပါသည် ။ သည် အတိုင်းသာ ထိုးဖောက်မထွက်နိုင်ပါက မကြာမီအချိန်အတွင်း ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းခြေ တစ်နေရာ တွင် သူတို့ နှစ်ဦး ပိတ်မိဖို့ သာ ရှိပါတော့သည် ။ သူ့စီးတော်မြင်း တိမ်အာကာအနေဖြင့် သူတစ်ယောက် တည်းသာဆိုပါမူ ဒီတပ်တွေကို မျက်ခြည်ပြတ်စေအောင် စွမ်းအားရှိနိုင်ပေမဲ့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသမီးလေး သီရိကလျာကိုပါ သယ်ဆောင်ပြေးနေရတော့ ကြာလေလေ ခြေအနုတ်အသိမ်း လေး လာလေလေ ဖြစ်လာနေပေပြီ မဟုတ်ပါလား။ တစ်ခုတော့ရှိသည် မလှမ်းမကမ်းမှ ကပ်လိုက်နေကြသော စစ်ကဲကြီး ဝဏ္ဏကျော်စွာနှင့် ရဲမက်တို့ မှာ မင်းသူရိန်၏ ကျောကုန်းကို ဖ

က်ပြီးလိုက်လာသည့် ထိပ်ခေါင်တင်မင်း သမီးလေး သီရိကလျာပါရှိနေ သရွေ့ ဘယ်သူကမှ မြားနှင့်ပင် ရဲရဲမချိန်ရဲကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

"သခင်မလေးကို အမောင်ကာကွယ်နိုင်တော့မယ် မထင်တော့ပါဘူး၊ အရှင်မင်းကြီးကတော့ သမီးတော်လေးကို ခွင့်လွှတ်မှာ ပါ သခင်မလေး ရယ်"

"ဟင့်အင်း သခင်မလို့ မခေါ်ပါနဲ့ အမောင်ရယ်၊ မေ့မနေပါနဲ့ နော် ထာဝရ သေအတူရှင်မကွာလို့ နှမတော်ကို ကတိပေးပြောခဲ့တာကို သ တိရစမ်းပါ အမောင်"

"ကွမ်းတစ်ရာညက်လောက်အချိန်သာ စောခဲ့ရင် ဒီအခြေအနေကို ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး ကွယ်" ဟု မင်းသူရိန်က တွေးနေမိသည်။ ။

ဝဏ္ဏကျော်စွာက ရှေ့မှ ထီးတည်းပြေးနေသော မင်းသူရိန်နှင့် ထိပ် တင်မင်းသမီးလေး သီရိကလျာတို့ မြင်းကို အကဲခတ်ရင်း သူတို့ ကို မကြာခင် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းစပ်မှာ ချောင်ပိတ်ဖမ်းနိုင် တော့မည်ဟု သူ သေချာစွာ သဘောပေါက်နေပါပြီ။ "မင်းသူရိန် ငမိုက်သား၊ ဒင်း ပြေးမ လွတ်စေရ ဘူးကွ"ဟု လည်း စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်ပြီး ကြိုးဝါးလိုက်ပါ တော့သည်။ ။ တကယ်ဆို မင်းသူရိန်က သူ့မြား တစ်ကမ်းအကွာ အဝေး အတွင်းသို့ ပစ်ကွင်းဝင်ရောက်စကပင် ပြု လာပြီဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ လား။ ရှေ့မဝေးလှသော တစ်မျှော်လောက်တွင် တော့ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးမှ ကမ်းပါးယံကြီးက မင်းသူရိန် မျှော်လင့်သည့်အ တိုင်း စောင့်ကြိုနေပြီဖြစ်ပါသည် ။ တိမ်အာကာကလည်း ရှေ့မြစ်ကမ်းပါးရှိရာမှ ရေနံ့ကို ရနေသည့်အလား ခြေကိုစိပ်စိပ်အားစို က် အသော့နှင်နေပါတော့သည်။ ။

နံနက်ဝေလီဝေလင်းမှ စတင်ပြေးလွှားရာမှ ယခုတော့ နေလုံးကြီး

က မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထက်သို့ ထင်ထင်ရှားရှားထွက်ပေါ်ကာ မြူငွေ့ဆိုင်းနေသော ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းအလှကို ပြသခြယ်မှုန်းလျက် ရှိနေပါတော့သည်။ ။ သို့သော် ထိုအလှတို့ မှာ တပ်မှူးလေးမင်းသူရိန်နှင့် အိမ်ရှေ့စံမင်းသမီးလေး သီရိ ကလျာတို့ ကိုတော့ ကြည်နူးစေလောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။ သည် အခိုက် အတန့်မှာ ပင် ကမ်းပါးယံအစပ်တွင် မင်းသူရိန်တို့ နှစ်ဦးသား ခြေချရင်း မြေပေါ်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ကြရ လေတော့သည်။ ။ စီးတော်ရဲမက်ကြီး တိမ်အာကာကတော့ ကမ်းပါးယံကျောက်ခွက်အတွင်းမှ ရေကို အငမ်းမရသောက်နေပါတော့သည်။ ။ စစ်ကဲဝဏ္ဏကျော်စွာနှင့် ရဲမက်များက သူတို့ နှစ်ဦးကို ပစောက် ပုံသဏ္ဌာန်ဝိုင်းရံရင်း တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေပါသည်။ ။

"ကဲ နှမတော်၊ သူတို့ နဲ့ ပြန်လိုက်သွားပါ၊ မင်းတရားကြီးက ခဏတာဆုံးမတာထက် မပိုနိုင်ပါဘူး။"

"ဟင့်အင်း မောင်တော်မပါဘဲ ဘယ်သူနဲ့ မှ လိုက်မသွားနိုင်ပါဘူး။"

"ဪ ခက်လိုက်တာနှမတော်ရယ်၊ အမောင်က ဟောဒီ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲမှာ ကြီးပြင်းလာ ခဲ့တာပါ၊ သူတို့ ဆက်မလိုက်နိုင်အောင် ရေငုပ်ပြေးနိုင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ အမောင်အရောက်ပြန်လာခေါ် ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ မယ်တော်ဘုရားမျက်နှာနဲ့ ဖျောင်းဖျရင် နှမတော်မှာ ဘာပြဿနာမှ ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်"

"ဟင့်အင်း အမောင်ရယ် သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ အမောင့်ကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်လို နည်းနဲ့ မှ ဒီဘဝမှာ ဆက်မနေနိုင်အောင် လုပ်ကြမှာ ပဲ၊ အမောင့်ကို ဧရာဝတီမြစ်ကြီးက မသတ်ခဲ့ရင် တောင် သူတို့ က မိုးဆုံးမြေဆုံး လိုက်ကြမှာ ပဲလေ၊ အမောင်ပြန်လာခေါ်ဖို့ က ပိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။"

"ဟေ့ ငမိုက်သားမင်းသူရိန်၊ လက်နက်ချပြီး သိက္ခာရှိရှိ အဖမ်းခံမလား၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ မြေခွေးလို မရှုမလှအဖမ်းခံမလား ငါ့ကိုပြောစမ်း"

လေးကို အသင့်အနေအထားချိန်ရွယ်ရင်း အောင်နိုင်သူလို ခန့်
ပြုံးပြုံးရင်း ဟိန်းဟောက်ရင်း တက်လာသူက ဝဏ္ဏကျော်စွာ၊ စစ်သေနာ
ပတိချုပ်၏ သား မင်းမျိုးနည်းနည်းစပ်သော မိခင်နှင့် ပေါက်ဖွားကာ စ
စ်ကဲကြီးရာထူးကို အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ရယူထားနိုင်သူ၊ သူ့ရှိသမျှ နောက်ခံအား
လေးတွေ အားကိုးပြီး တစ်ပင်တိုင်မင်းသမီးလေးကို ကျိတ်ပိုး
နေသော တစ်ဖက်သတ်သမား၊ အစက တည်းက သာမန်အရပ်သားဘဝဖြင့်
တပ်မတော်သားဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသော မင်းသူရိန်၊ ပြီးတော့
ငယ်ရွယ်သော်လည်း အရည်အချင်းရှိရှိဖြင့် တပ်မှူးလေးရာထူးကို
မမျှော်လင့်ဘဲရရှိလာခဲ့သည့် မင်းသူရိန်၊ ဒီလိုအရည်အချင်းရှိပြီး ခန့်
ညားချောမောသည့် မင်းသူရိန်က တပ်မှူးလေးရာထူးကို ရရှိ ပြီးနောက်
တဖြည်းဖြည်း သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရိုက်ချိုးလာနိုင်ကြောင်း ရိပ်မိ
လာပြန်တော့ အူနုကို ကျွဲခတ်ခံခဲ့ရသူ၊ ခုတော့ ထိပ်ထားလေးသာ သူ့ရှေ့
ပိတ်ရပ်မထားရင် မင်းသူရိန်ရင်ဝကိုခွင်းဖို့ လေးတစ်စုံနဲ့ အသင့်ဖြစ်နေ
သောသူ။

"ဝဏ္ဏကျော်စွာ မောင်မင်း လေးတွေကို
အောက်စိုက်ချထားလိုက်စမ်း"

သီရိကလျာထံမှ ပြတ်သားသည့်အမိန့်သံကြောင့် သူက ရုတ်တရက် တွန့်ဆုတ်သွားပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ လေးကိုအောက်စိုက်ရင်း ခနဲ ပြီးနှင့် ထိပ်ထားလေးကို သူက နှုတ်ဆက်လာ ပါသည် ။

"သခင်မလေး

ဘေးဖယ်ပေးပါ။

သခင့်မျက်နှာမထောက်မတန်ရာမှန်းပြီး ခွေးလောက်သစ္စာ မရှိတဲ့ ကျွန်

ကို ဆုံးမခွင့်ပြုပါ သခင်မလေးရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး သခင်မလေးကို မှဲ့
တစ်ပေါက်မစွန်းစေ အောင် ကာကွယ်ပေးမှာ ပါ"

"တိတ်စမ်း ဝဏ္ဏကျော်စွာ၊ သူ့ကို ကြင်ရာအဖြစ် ငါရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပြီ၊
ကျွန်အမျိုးလေးပါးရှိ တယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာသိစမ်း နင်ဒူးထောက်မလား၊
လှည့်ပြန်မလားပြော ..."

ဝဏ္ဏကျော်စွာ၏ အကျဉ်းတန်သော မျက်နှာပြင်ကြီးမှာ
ခေတ္တနီရဲသွားသည့်တိုင် အံ့ကြိတ်ပြီး ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးလာပါသည်။ ။

"သခင်မ ဒူးထောက်စေချင်ရင် တစ်သက်လုံးထောက်ဖို့ ဝန်မလေးပါ
ဘူး၊ ခုတော့ အရှင့်အမိန့် နဲ့ မို့ ခွင့်လွှတ်ပါနော် သခင်မ ဟဲဟဲ"

သီရိကလျာက ဝိုင်းရံထားသောရဲမက်များကို တစ်ချက်သေချာကြည့်
လိုက်ပါသည်။ ။ စိတ်ရင်း ကောင်းပြီး ရဲမက်များကို ညီအစ်ကိုလိုဆက်ဆံ
တတ်သော မင်းသူရိန်အကြောင်းကို သိနေကြသည့် ဘယ်ရဲမက်ကမျှ
မြားဦးနှင့် ချိန်ရွယ်မထားကြကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ။ ဘုရင့်အမိန့်မို့
သာ မလွန်ဆန် နိုင်ကြကြောင်း သူတို့ အမူအရာများကတော့
ပြသနေကြပါသည်။ ။

"ဟေ့ ငပေါတွေ ငကြောက်တွေ တက်ကြစမ်း၊ ဒီကောင်ကို အသေ
အရရ အရှင်ရရ ဖမ်းကြစမ်း၊ သခင်မလေးကိုတော့ မထိစေနဲ့ "

သူတစ်ဦးတည်း ရှေ့ထွက်နေကြောင်း သတိထားမိသွားပြီး
ဝဏ္ဏကျော်စွာက ရဲမက်များကို မာန်မဲဟိန်းဟောက်နေပါတော့သည်။ ။ မ
င်းသူရိန်က ဓားကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရှေ့တူရှုသို့ စူး
စူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ။ သူသေရမှာ ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်၊ သို့
သော် လူတစ်ယောက် ကိုတော့ ခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ အမိန့်အရ
ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လာကြတော့မည် သူငယ်သား ဟောင်းများကို

ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း ဒီအချက်ကို နားလည်ပေးကြပါဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်
ပြီး တောင်းဆိုနေလိုက်မိပါတော့သည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့်အများ တိုက်ပွဲ
စဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ ပင် သခင် မလေးက သူရင်ခွင်ရှေ့မှ ရုတ်တရက်
ထွက်ခွာပြီး တောင်ကျရေပြည့်ပြီး ရေစီးကြမ်းနေသော ဧရာဝတီ မြစ်အ
တွင်းသို့ အလျင်အမြန်ပင်ခုန်ချရန် ပြင်ဆင်နေပါသည်။ ။

"မောင်တော် ... ဘဝအဆက်ဆက် သံသရာအဆက်ဆက်ပါနော်"

"နေဦး နှမတော်၊ မလုပ်ပါနဲ့ "

တပ်မှူးလေး မင်းသူရိန် တားနေစဉ်အတွင်းမှာ ပင် ထိပ်ထားလေး
က ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

အခန်း (၂)

"ဝုန်း ခုံး ... ခုံး ... ဝေါ ... ဝေါ ... ချီ ... "လေယာဉ် ဗုံးကြဲသံကြောင့် ထွန်းဝေက ခုတင်ပေါ်မှ ကပျာကယာ ထထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ။ ပြီးတော့ အခန်းအပြင်သို့ထွက်ရန် ပြုရင်း ယခုသန်းခေါင်ယံ အိပ်မက်ကလေးကို ပြန်တွေးနေမိပါသည်။ ။

မင်းသမီးလေးတစ်ပါးနဲ့ တပ်မှူးလေးတစ်ယောက် မြင်းတစ်စီးနဲ့ ပြေးတာကို ရဲမက်တွေက နောက်ကလိုက်ကြရင်း ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲ သို့ ခုန်ချရသည်။ ။ ဒီအကြောင်းသည် ထွန်းဝေ၏ ဘဝ အစိတ်အပိုင်း လေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ငယ်စဉ်လူမှန်းမသိတသိမှ စတင်မြင်မ က်ခဲ့ရသည့် ဒီအိပ် မက်မှာ သူမက်ခဲ့သမျှ အိပ်မက်များ ၏ ၈၀% လောက်ပင်ရှိလိမ့်မည်ဟု သူတွေးနေမိပါသည်။ ။ သူငယ် စဉ်ကဆိုလျှင် ရဲမက် ဝတ်စုံ မင်းသမီးဝတ်စုံများ လည်း မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ဒီအိပ်မက်က မသိနိုင် သော ဆန်းကြယ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို ပေးနေကြောင်းကိုတော့ သူအခု နောက်ပိုင်း နားလည်လာပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဒီအိပ်မက်ကလေးသည် သူ့ဘဝ၏ တခြားသော ပြတင်းပေါက်ကလေးတစ်ခုဟု ပင် သူ ထင်လာ နေမိပါသည်။ ။

"သားရေ ထွန်းဝေရေ ဗုံးခိုကျင်းထဲသွားမယ်လေ အမြန်လာခဲ့ မနိုး သေးဘူးလား သားရေ"

အခန်းအပြင်မှ မိခင်ဒေါ်မြင့်ခင်က စိုးရိမ်တကြီးတံခါးခေါက်ရင်း ထွန်းဝေကို အော်ခေါ်နေပါ သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ သားနိုးနေပြီ လာပြီအမေရေ"

သူက ကယျာကယာ ပြန်ဖြေလိုက်ရင်း ဂျာကင်တစ်ထည်နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တစ်ဖက်က ကိုင်ရင်း အရေးကြီးပစ္စည်းအချို့ထည့်ထားသည့် အိတ်ကို ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့်ဆွဲယူကာ အခန်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည် ။ အပြင်ရောက်တော့ သူ့အဖေဦးထွန်းတင်ကလည်း အိတ်တစ်လုံး သက္က လက်စောင်တစ်ထည်နှင့် ဆေးတံခဲရင်း အောက်ထက်သို့ ဆင်းနေရင်းက သူ့ကိုမြန်မြန်လာဖို့ အော်ပြောနေပါသည် ။

သူက ဘေးလှေကားမှ အမြန်ပြေးဆင်းရင်း ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ရောက်တော့ လူအားလုံးစုံနေကြ လေပြီ။ မန္တလေးမှ အလည်ရောက်နေသော သူဦးလေး ဦးထွန်းကျော် မာလီထမင်းချက်လုပ်ကြသော ဦးတုတ်အရီးမြိုင်တို့ လင်မယားနှင့် ကားဒရိုင်ဘာ ကိုသောင်းတို့ က ယပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ဂျပန်ကျွဲညီနောင်လေယာဉ်များ အကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုနေကြပြီ။

"ထွန်းဝေရေ လေယာဉ်ဗုံးကြဲတာတောင် မနိုးဘူးလား ငါ့တူ တယ် အိပ်ပါလားကွ ..."

" မဟုတ်ဘူး ဦးလေး ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေလို့ ပါ"

ထွန်းဝေက မရည်ရွယ်ဘဲ အိပ်မက်မက်ခဲ့ကြောင်း ထုတ်ပြောလိုက်မိပါသည် ။

"ဟား ဟား မင်းငယ်ငယ်က အိပ်မက်က အခုထိ စိတ်စွဲနေတုန်းပါလားကွ၊ မမမြင့် သူဗိုက် ကြီးနဲ့ တုန်းက ဇာတ်ပွဲတွေ တော်တော်ကြည့်

တယ်ထင်ပါ။"

ဗုံးခိုကျင်းထဲရှိ လူအားလုံးမှာ ဦးထွန်းကျော်စကားကြောင့် ကြောက်စိတ်ကို ခဏမေ့ပြီး တဟားဟားရယ်မောလိုက်ကြပါတော့သည်။ ။ လူရင်းအားလုံးက ထွန်းဝေငယ်စဉ်မှ စတင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်အကြောင်းကို သိနေကြသည် မဟုတ်လား။

အချိန်ကား ၁၄-၁-၁၉၄၂ ခုနှစ် ပြာသိုလဆုတ် ၁၄ ရက်နေ့၊ ပြီးခဲ့သည့် ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်တွင် ဂျပန်က ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲပြီး အမေရိကန်ကိုစိန်ခေါ်ကာ အာရှပစိဖိတ်ဒေသကို အကြီးအကျယ် ထိုးစစ်ဆင်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ခြင်တွေကလည်း ကိုက်လိုက်တာ ကိုထွန်းတင်ရယ်" ဒေါ်မြင့်ခင်က ယပ်တောင်ခတ်နေရင်း ညည်းညူလိုက်ပါသည်။ ။

"နောက် ဒီထက်ဆိုးမယ် မြင့်ရယ် စစ်ရေးအခြေအနေက မကောင်းဘူး။ ဘယ်ပြေးလို့ ပြေးရ မှန်းမသိအောင်ဘဲ မာလာယုကျွန်းဆွယ်ကျသွားပြီ။ မနက်က ရေဒီယိုက ကြေညာသွားတယ်။ စင်ကာပူခံတပ်နဲ့ မိုင်တစ်ရာပဲလိုတော့တယ် အင်္ဂလိပ်တပ်တွေက နောက်ထပ် နောက်ဆုတ်ပေးနေရ တယ်"

ဦးထွန်းတင်စကား နားထောင်ပြီး အားလုံးရင်ထဲသို့ စိုးရိမ်မှုများ ကူးစက်ခံစားသွားကြရ သည်။ ။ ခေတ်မီတိုင်းရေးပြည်ရေးအကြောင်း သိပ်နားမလည်သော ဦးတုတ် အရီးမြိုင်တို့ ပင်လျှင် မျက်နှာပျက်ပြီး တွေးတောပူပန်နေကြပါသည်။ ။

"ကျွန်တော်တော့ မကြောက်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စင်ကာပူခံတပ်ကို သူတို့ ကျော်နိုင်ပါ့မလား ဆရာ"

"ကွာလန်လပူကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီးတော့ နောက်ထပ် မိုင် ၅၀ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရ တယ်ဆိုတော့ ဘယ်သိပ်အခြေအနေ ကောင်းပါ့မလဲ မောင်သောင်းရယ် ..."ဟု ဦးထွန်းတင်က ပြန် ပြောချလို က်ပါတော့သည်။ ။

ထွန်းဝေက လူကြီးတွေစကားဝိုင်းထဲ ဝင်မပါတော့ဘဲ တစ်ဖက်ခြံမှ ချစ်သူ နှင်းမြအကြောင်း ကို တွေးနေမိပါသည်။ ။ သူမလည်း သူနှင့် ပေ ၅၀ခန့်ကွာရှိသူတို့ မိသားစုခိုလှုံရာ ဗုံးခိုကျင်းထဲတွင် သူ့လိုပင် တွေးရင်း သတိရနေပေလိမ့်မည်ဟု ထွန်းဝေ တွေးတောနေမိပါသည်။ ။ နှင်းမြက ထွန်းဝေ ထက် အသက် ၂နှစ်ငယ်ပါသည်။ ။ သူတို့ ငယ်စဉ်က မိသားစုနှစ်စုကြား ရင်းနှီးခဲ့ကြသောကြောင့် အပြန် အလှန် အဝင်အထွက်ရှိကြပြီး အလွန်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းခဲ့ကြပါသည်။ ။

သူ ဆယ်တန်းလောက်အရောက် သူတို့ စတင်ချစ်ကြိုက်မိကြချိန်တွင် နှစ်ဖက်ခြံဝင်း တံတိုင်း ကာရင်း မြေကိစ္စ အငြင်းပွားမှုကြောင့် မိသားစုနှစ်စုဆက်ဆံရေးမှာ လုံးဝပြတ်တောက်သွားခဲ့ကြပါ တော့သည်။ ။

ယခု သူတို့ နေရာ ဘောင်ထရီလမ်း ခြံနှစ်ခုအပါအဝင် မြေများကို ယခင်က တစ်ဦးတည်းပိုင် ဘိုးဘွားပိုင် မြေတစ်ကွက်အတွင်းမှ မရှေးမနှောင်းပင် သူတို့ မိသားစုနှစ်စုက ဝယ်ယူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ။ တိုက် နှစ်လုံးကြားရှိ ယာယီခြံတံတိုင်းနှင့် မြေစာရင်းဌာနဆိုင်ရာ မြေယာအငြင်းပွားမှုကြောင့် မိသားစုနှစ်စု ဆက်ဆံရေးပြတ်တောက်သွားခဲ့ကြပြီး သူတို့ ၏ အချစ်ရေးအတွက် နှစ်ဖက်မိဘများက တားဆီးပိတ်ပင်မှုများ ကို သူတို့ ခံနေကြရတော့သည်။ ။

အရေးပိုင်တစ်ဦးဖြစ်သော နှင်းမြဖခင်နှင့် သစ်တောခရိုင်ဝန်ထောက်ဖြစ်သော ထွန်းဝေဖခင် တို့ ကြားမှ မြေယာအငြင်းပွားမှုက သူတို့ နှစ်

ယောက်၏ အနာဂတ်ကို ပိတ်ဆို့ထားဆီးနေပါတော့ သည်။ ယခု ထွန်း
ဝေက သိပ္ပံဘွဲ့ရခါစအချိန်တွင် သူမကလည်း ဥပစာသိပ္ပံ နောက်ဆုံးနှစ်
တက်ရောက် နေပါသည်။ တကယ်တော့ အရာရာနီးစပ်လွန်းလှသည့်
သူတို့ ဘဝချင်းကိုတော့ နီးစပ်ဖို့ တကယ်ပင် ခက်ခဲနေပါတော့သည်။ ။
ယခုလည်း သူမက သူနှင့်နီးကပ်သော ဗုံးခိုကျင်းတစ်ခုထဲတွင် သူတို့လို
ပင် လူဦးရေ ခုနစ်ယောက်ဖြင့် တည်ရှိနေသောကြောင့်ပင် ကွာခြားသ
ည် က သူ့ဘက်က ဦးလေးဖြစ်သလို သူမဘက်က အဒေါ်ဖြစ်နေခြင်းပင်
ဖြစ်ပါတော့သည် တကား။

ဘေးကင်းဥဩသံကြားရတော့မှ သူတို့ လူစုလည်း အိပ်ရေးပျက်
အားနည်းသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် အသီးသီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြ
ပါသည်။ ။ ထွန်းဝေက မျက်စောင်းထိုးမှ သူမအခန်းသို့ သူ့အခန်း
မီးပိတ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူမက သူ့ကိုပြုံးပြပြီး သူမနှင့်အတူအိပ်
သော သူမအဒေါ် မမြင်ခင် ပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားပါ
တော့သည်။ ။

မနက် ထွန်းဝေဦးလာတော့ ၈ နာရီပင်ကျော်နေပြီ။ သူက နှင်းမြဲအ
ခန်းရှိရာသို့ မှန်တစ်ချပ်ကို နေရောင်ဖြင့်ခံထိုးပြီး အချက်ပေးလိုက်ပါသ
ည်။ သူမက ပြတင်းပေါက်ကို ထွက် လာပြီး သူ့ကို အိပ်ပုတ်ဟူသော အ
မူအရာပြလေသည်။ ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့တွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြန်ပြ
ရင်း နှုတ် ဆက်ပြီး ပြန်ဝင်သွားပါတော့သည်။ ထွန်းဝေက ကော်ဖီနှင့်မု
န့်ကို အလျင်စလိုစားနေတာကို သူ့အမေ ဒေါ်မြင့်ခင်က
အကဲခတ်သလိုကြည့်နေပါသည်။ သူ့ဖခင် ဦးထွန်းတင်ကတော့ ရုံးသို့
သွားလေပြီဖြစ် သည် ။ ဦးလေးလည်း ကိစ္စရှိ၍
နံနက်စောစောထွက်သွားသည် ဟု အမေက ပြောသည်။ ။

"သားရော ဘယ်သွားစရာရှိလို့ လဲ" အမေက ထွန်းဝေကို သေချာအကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။ ။

"သားသူငယ်ချင်း အောင်ဒင်တို့ တွေ စစ်ရှောင်ဖို့ ရန်ကုန်ကနေ ပြောင်းကြတော့မှာ အမေ သူတို့ က မနက်ဖြန်ညနေ သွားကြတော့မှာ သားကို ဒီနေ့ထမင်းစား ဖိတ်ထားတယ်လေ။ နှုတ်ဆက် ရင်း သွားကူရင်းပေါ့ အမေရယ်"

တကယ်တော့ အောင်ဒင်တို့ က မပြောင်းကြသေးပါ။ ပြောင်းဖို့ စဉ်းစားနေကြတုန်း။ ယခု အချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှ လူအချို့ ပြောင်းရွှေ့ကုန်ကြသည် မှာ တော့ မဆန်းလှပါ။ နေ့စဉ် ဗုံးလာကြ နေတော့ ကျီးလန့်စာစားဖြစ်နေကြသော မြို့နေလူအချို့က ဆွေရပ်မျိုးရပ်များ ရှိရာ နယ်အသီးသီးကို ပြောင်းရွှေ့ကုန်ကြလေပြီ။ ဈေးဘူတာ ကမ်းနားဆိပ်ရှိ ကုလားအလုပ်သမားများ ပင်လျှင် စစ်ရှောင် ရန် ကုလားပြည်ပြန်ပြေးကုန်ကြပေပြီ။ စာသင်ကျောင်းများ၊ ဆရာများ နှင့် ကျောင်းသားများ လည်း ခွင့်ယူပြန်ကြလေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် သူမလည်း ကျောင်းမတက်ရတော့သောကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦးတွေ့ရန် ပိုပြီး ခက်ခဲလာနေပါတော့သည်။ ။

ထွန်းဝေက နှင်းမြဲတို့ အိမ်က မရိပ်မိစေရန် တစ်နာရီခန့်ကြိုပြီး အိမ်မှ ထွက်မည်ဖြစ်သည်။ ။ အရေးထဲ အမေက သူ့ကို မယုံသလိုလိုက်ကြည့်နေမှန်း သူသိနေပါသည်။ ။ သူကရေချိုးပြီး အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားပြီး အဝတ်အစားလဲရင်း နှင်းမြဲအခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ မတွေ့ပါ။ သူမ အောက်ထပ်သို့ ရောက်နေခြင်း သို့မဟုတ် ရေချိုးနေပြီဟု သူတွေးနေလိုက်မိပါသည်။ ။ မကြာမီအချိန် တွင် သူမသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူမကို အလှူသွားရန် လာခေါ်ကြတော့မည်။ ဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း

သူတို့ ကြုံစိစဉ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထွန်းဝေက မြို့ထဲသို့ထွက် လာပြီး Elite ရုံတွင် လက်မှတ်ကြိုတင်ဝယ်ရင်း ရုံရှေ့မှာ စောင့်နေ ပါသည် ။ ရောက်လာတော့ သူမက ပွဲနေပွဲထိုင် ဝတ်စားပြင်ဆင်လာသည် ကို တွေ့ရတော့ ထွန်းဝေက သူမကို ပြုံးပြရင်း တစ်ဆက်တည်း ရယ်နေမိပါသည် ။

"ဘာရယ်တာလဲ ကို ဒီက ဒီလောက်ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားပြီး ကိုနဲ့ တွေ့ရအောင် လာရတာ နော်"

"ဪ နှင်းက အရမ်းလှနေလို့ ရယ်မိတာပါကွာ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော မြန်မြန်လာ ကို တစ်ယောက်ယောက်သာ မြင်သွားရင် နောင်ဘယ်တော့ မှ တွေ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးနော် သဘောပေါက်"

နှင်းမြက သူ့လက်ဆွဲကာ ရုံထဲပြေးဝင်လာကြရင်း ငယ်စဉ်က ခြံနောက်ဘက်မှာ ဆင်လိပ်ပြာ ကြီးတွေ့တော့ သူ့လက်ကိုဆွဲခေါ်ခဲ့သည့် နေ့တစ်ရက်ကို သူက သတိရနေမိပါတော့သည် ။ ရုံထဲရောက် တော့ သူတို့ ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖြစ်ကြ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန်ဖက်ထားရင်း အလွမ်းစကားများ သာ ဆိုနေမိပါသည် ။

"ဪ ကိုရေ အိမ်က သဘောတူထားတဲ့ မော်လမြိုင်က ဒေါက်တာ ကိုဟိန်းတို့ ရန်ကုန်လာ ကြတော့မယ်"

"ဘာလို့ လဲ နှင်းရယ် အလည်လာကြတာလား ဗုံးဒဏ်တွေကြားမှာ လေ"

"သူတို့ မော်လမြိုင်မှာ လည်း အခြေအနေ တအားဆိုးနေတယ်။ ရွှေ

ဘိုကို စစ်ရှောင်ဖို့ သွားရင်း ရန်ကုန်မှာ နှင်းတို့ ဆီမှာ ခဏစတည်းချတဲ့ သဘောပါ။ နှင်းတော့ စိတ်ညစ်တယ်ကိုရယ် ကျောင်းပြီး ရင် ချက်ချင်း လက်ထပ်ရမယ်တဲ့ ၊ သူ့အဖေက ရွှေဘိုက နှင်းအဖေနဲ့ ကျောင်းနေဖက် လေ "

"ဪ တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာလို့ ဒီလိုအချိန်တွေ ကြုံလာရတာလဲ နှင်းရယ် ကိုယ်တော့ နှင်းနဲ့ ငယ်ငယ်က ပျော်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝလေးကို ပဲ ပြန်တမ်းတမိနေတယ်ကွယ်"

ထွန်းဝေက ပြောရင်း နှင်းမြပါးပြင်နုလေးကို အမြတ်တနိုး နမ်းလိုက်မိပါတော့သည် ။

"ခစ်ခစ် ... အဲဒီတုန်းက ဒါ မပါဘူးလေ ကို"

ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ပင် လေကြောင်းသတိပေး ဥဩသံများ ကြားလိုက်ရပြီး သူတို့ နှစ်ဦးလည်း အပြန်အလှန် ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိပါတော့သည် ။

အခန်း (၃)

ညက လေဘေးဥဩ နှစ်ကြိမ်တိုင်မှတ်သောကြောင့် မနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျခဲ့သော ထွန်းဝေက ပြတင်းပေါက်ဝမှ နှင်းမြဲအခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှင်းမြဲ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့တော့။

သူက အောက်ထပ်သို့ဆင်း လာပြီး ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကိုစားနေရင်း သတင်းစာဖတ်လိုက်စဉ် ထားဝယ်ကို ဂျပန်တို့ သိမ်းယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။ ။

ရန်ကုန်နှင့် မော်လမြိုင်တို့ မှာ လည်း ဂျပန်ဗုံးဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေရပြီး နေ့လားညလား ဟု ပင် ပြောရမလိုပင်ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။

နှင်းမြဲနှင့် မတွေ့ရသည် မှာ ရက်အတန်ငယ်ရှိသွားပြီဖြစ်သော်လည်း တွေ့ဖို့ အခွင့်အလမ်းက မသာသေးသလို ဖုန်းအဆက်အသွယ်ပင် လုပ်၍ လည်း မရသေးပါ။

မုန့်စားရင်း မိခင်ဒေါ်မြင့်ခင်က သူနှင့်စကားပြောနေစဉ် သူမမျက်နှာမှာ တိုင်းရေးပြည်ရေး ကြောင့် လွန်စွာ စိုးရိမ်ပူပန်နေကြောင်းကို သားဖြစ်သူ ထွန်းဝေ သတိပြုနေမိပါသည်။ ။

မုန့်စားပြီးတော့ အရီးမြိုင်လာချပေးသော စိတ်ပြီးသား ပန်းသီးပန်းကန်ကိုယူပြီး တယ်လီ ဖုန်းရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ထွန်းဝေထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ။

ထွန်းဝေက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်လှည့်ပြီးတော့ အော်ပရေတာ တောင်းသော နံပါတ်ကို မပေးသေးဘဲ ခေတ္တငြိမ်နေမိပါသည်။ စိတ်မရှည်သောအသံနှင့် အော်ပရေတာက ထပ်မေးလာတော့မှ အောင်ဒင်တို့ နံပါတ်ကို ပြောပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရပါသည်။

နှင်းမြဆီသို့ ဖုန်းခေါ်ရန်ပင် အခွင့်မသာကြောင်း သူသိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အောင်ဒင်နှင့်ချိန်းပြီး သူတို့ အတူ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားဖူးရင်း စဉ်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းကြီး နံဘေးတွင် ထိုင်၍ စကားစမြည်ပြောနေကြမိပါသည်။

တိုင်းရေးပြည်ရေးအကြောင်းကို မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောနေမိကြပြန်ပါသည်။ ဒီအချိန် ဒီခေတ်တွင် တော့ လူတိုင်းသည် တိုင်းရေးပြည်ရေးနှင့် လွတ်သည့်စကားကို ဆိုဖွယ်ရှိမည် မဟုတ်ပါချေ။

"ဂျပန်က စင်ကာပူကျွန်းကို သိမ်းပြီးရင် ဩစတြေးလျကို ဆက်တိုက်နိုင်တယ်လို့ ငါတော့ ထင်တယ် ထွန်းဝေရေ"

"ဖြစ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးနည်းပါတယ် အောင်ဒင်ရေ၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ရန်ကုန်နဲ့ မော်လမြိုင် ကို ခုလိုဗုံးတွေ တရစပ်လာကြနေတာကို က ဒီအာရှဘက်က ဗြိတိသျှအင်ပါယာကို ထိုးဖောက်ဖို့ ပဲလို့ ငါတော့ ထင်တယ် အောင်ဒင်ရေ"

"အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ မိသားစုလည်း တစ်ပတ်လောက်အတွင်း ပြောင်းရွှေ့ဖို့ စီစဉ်နေ ကြပြီ ထွန်းဝေရေ"

"ကောင်းတယ် မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အထက်အရပ်မှာ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ အောင်ဒင်ရယ်"

၁၆-၂-၁၉၄၂ စင်ကာပူကို ဂျပန်တို့ သိမ်းယူလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားလိုက်ရပါသည်။ ။ ရန်ကုန် မြို့ရှိ ဗြိတိသျှ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် သာမကဘဲ အရပ်ထဲတွင် ပါ သတင်းကပျံ့နှံ့သွားသလို နယ်အသီးသီး သို့ပြောင်းရန်အတွက် သင်္ဘော ရထားလက်မှတ်များ လည်း ရရှိရန် အလွန်အမင်းခက်ခဲနေပေပြီ။

ထွန်းဝေက အခန်းထဲတွင် ထိုင်စဉ်းစားနေစဉ်တွင် ပြတင်းပေါက်ဝကို ဒေါက်ခနဲ ခဲတစ်လုံး လာမှန်ကြောင်း ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ဖက်အိမ်ရှိ နှင်းမြအခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမက လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် စာပစ်ထားကြောင်း အချက်ပြပြီး ပြောလာပါသည်။ ။

သူက ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်း လာပြီး နှင်းမြ ပစ်လွှတ်ထားခဲ့သည့် စက္ကူလေယာဉ်လေးကို ကောက်ယူလိုက်စဉ် ခြံထဲသို့ ကိုဟိန်းက အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာပါသည်။ ။

ထွန်းဝေက စက္ကူလေယာဉ်ကို ကောက်ယူလိုက်စဉ်မှ ကိုဟိန်းက ဂရုပြုမိပြီး ကြည့်နေ ကြောင်း သူခံစားလိုက်မိပြီး လေယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင် လုပ် လေယာဉ်လိုပုံစံမျိုး သဘောထားပြပြီး မိမိ ခြံဝင်းထဲသို့ ပစ်လွှတ်ပြလိုက်ပါတော့သည်။ ။

လေအဝှေ့ကြောင့်လားတော့ မသိပါ လေယာဉ်က လေထဲတွင် ဝေ့ဝဲပြီး နှင်းမြတို့ ခြံဝင်းထဲသို့ တစ်ဖန် ပြန်ကျသွားပါတော့သည်။ ။

ယခုတော့ခက်ပေပြီ။ ပြန်မကောက်ဘဲ ထားလို့ လည်း မဖြစ်။ ပြန်ကောက်ဖို့ ကလည်း တစ်ဖက် ခြံထဲသို့ကျော်ဝင်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကိုဟိန်းက ဒန်းပေါ်သို့ ထိုင်ရန်ပြင်နေရင်း ထွန်းဝေ၏ စက္ကူလေယာဉ် သူတို့ ဘက်ခြံဝင်း တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည် ကို တွေ့ရှိသွားပါသည်။ ။

သူက ဒန်းပေါင်မထိုင်တော့ဘဲ စက္ကလေယာဉ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေပါသည်။ ။

ယခုတော့ ကိုဟိန်းက ကောက်ယူပေတော့မည်။

သူကောက်ယူပြီး မည်သူ့ကို သွားပေးမည်နည်း။ ထွန်းဝေက အထိတ်တလန့်ဖြင့်သာ ကြည့်နေ မိပါသည်။ ။ ကိုဟိန်းက စက္ကလေယာဉ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ထွန်းဝေဆီသို့ လျှောက်လာနေပါသည်။ ။ လေယာဉ်တွင် နှင်းမြဲ လက်ရေးလေးများကိုလည်း မြင်နေရပါသည်။ ။

နှင်းမြဲ လက်ရေးလှလှလေးများက မိန်းမပီသသော လက်ရေး။ သူကောက်ကြည့်လိုက်လျှင် သတိပြုမိနိုင်လောက်သည်။ ။

သို့သော် ကံကောင်းစွာပင် ကိုဟိန်းက လေယာဉ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်နေတော့ဘဲ သူ့ထံ လျှောက်လှမ်းလာပါသည်။ ။

ခြံစည်းရိုးနံဘေးရောက်လာတော့ သူက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ သူ့ကို ခြံစည်းရိုးပေါ်မှ လှမ်းပေးနေပါသည်။ ။ ထွန်းဝေက လှမ်းယူပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောတော့ ကိုဟိန်းက ခေါင်းတစ် ချက်ညိတ်ပြပြီး ရပါတယ်ဗျာလို့ ပြန်ပြောရင်း လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ ။

ထွန်းဝေက သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ် နှင်းမြဲရှိရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ သူတို့ ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသော နှင်းမြဲကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ။ သူလည်း အချိန် မဆိုင်းတော့ဘဲ အခန်းရှိရာသို့ ပြန်တက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

ပြတင်းပေါက်အတွင်းမှ နှင်းမြဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူ့ကို အံ့ကြိတ်ပြနေသော နှင်းမြဲကို ထွန်းဝေက လျှာထုတ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါတော့သည်။ ။

နှင်းမြ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားတော့ သူ့လက်အတွင်းမှ လေယာဉ်ပျံကို
ဖြေချလိုက်ပါတော့သည်။ ။ ပထမစာကြောင်းက သူ့မျက်လုံးထဲသို့ ထင်
ထင်ရှားရှား တိုးဝင်လာပါတော့သည်။ ။

"ကိုရေ နှင်းတို့ နက်ဖြန်ရွှေဘိုကို ပြောင်းကြတော့မယ်"ဟူ၍ အစချီ
ထားပါလေသည်။ ။

အခန်း (၄)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးက အမြင့်ဆုံး အခြေအနေကို ရောက်ရှိနေပေပြီ။
လေကြောင်းသတိပေး ဥဩဆွဲလျှင် ဗုံးခိုကျင်းထဲဝင်ပြေးလိုက် အန္တရာ
ယ်ကင်း ဥဩဆွဲလျှင် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လိုက်နှင့် ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သား
တို့ အတွက် အလေ့အကျင့်တစ်ခုပင် ဖြစ်နေကြပေပြီ။

မနေ့ညကတော့ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ် ၁၀ စီးကို ပစ်ချနိုင်ခဲ့ကြောင်း
သတင်းကြားခဲ့ရသည်။ ။ သို့သော် စင်ကာပူကျသွားကြောင်း သိရပြီးနော
က် ရန်ကုန်မြို့သူ မြို့သားများ ပြောင်းရွှေ့မှုများ နှင့် ကောလာဟလသ
တင်းများကတော့ အမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်နေပါတော့သည်။ ။

အင်းစိန်ထောင်မှ အကျဉ်းသားများ နှင့် တံတားလေးမှ အရူးများကို
ထောင်ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် ထောင်ထွ
က်များ နှင့် အရူးများ အုပ်စုဖွဲ့သွားလာနေမှုကြောင့် လည်း လူအများမှာ
ကျိုးလန့်စာ စားနေသလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မျှော်လင့်ထားသည် ထက် လျင်မြန်သော အရှိန်နှ
င့် ဂျပန်တို့ ၏ ထိုးစစ် ကြောင့် ဗျူရိုကရက်အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ဖရိုဖရဲန
င့် ပြန်ဆင်ချိန်မရလိုက်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါ သည်။ ။

ယခုတော့ နီးစပ်ရာမြို့တွင် ရုံးစိုက်ထားကြသည့် ဗျူရိုကရက်အရာရှိ
များကို မန္တလေးမြို့တွင် ပြောင်းရွှေ့အခြေစိုက်ရန် အမိန့်များ လည်း ထု

တံပြန်ကြေညာထားလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။ ။

ထွန်းဝေက ပြတင်းပေါက်နားကပ်ပြီး နှင်းမြကို လှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။ ။ သူမလည်း အပေါ်ထပ်နှင့်အောက် တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နှင့် အလုပ်များ နေပါသည်။ ။ မကြာမီအချိန်တွင် သူမတို့ မိသားစု မန္တလေးသို့ သွားတော့မည်။ သူမအဖေက မန္တလေးတွင် ရုံးထိုင်ကျန်နေခဲ့ပြီး သူမတို့ သားအမိတွေက တော့ ရွှေဘိုမှာ ရှိတဲ့ ဘိုးဘွားတွေဆီသွားနေပေလိမ့်မည်။

ပြတင်းပေါက်ဝမှ နှင်းမြက ထွန်းဝေကို ရီဝေစွာငေးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ။ သည် တစ်ခါ အကြည့်က ရင်ထဲကို ဆို့နှင့်စွာ ထိုးဖောက်နေသလိုမျိုး ထွန်းဝေ ခံစားနေရပါသည်။ ။

"ကိုရေ သွားတော့မယ်နော်"လို့ သူမနှုတ်ခမ်းများက အသံမဲ့လှုပ်ရှားလာတော့ ထွန်းဝေ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ အလိုလိုပင် မျက်ရည်ဝဲလာပါတော့သည်။ ။

မျက်ရည်များကြောင့် သူမကိုမြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းက ဝေဝါးနေသော ပုံရိပ်တစ်ခုလို မပီပြင် တော့။

သူမ မျက်ဝန်းအစုံတွင် လည်း သူလိုပင် ထပ်တူခံစားနေရကြောင်းကို သူမ၏ မျက်ရည်ဥများ ကို မမြင်နိုင်သည့်တိုင် သူ၏ ရင်ထဲဝယ် အလိုလိုသိနေပါသည်။ ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးက နီးစပ်ရန်ခက်ခဲနေသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပို၍ ဝေးရာဆီသို့ ခွဲခွာစေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။ နှင်းမြက ထွန်းဝေကို အသာအယာ လက်ပြလိုက်ပါသည်။ ။

ထွန်းဝေကလည်း ခံစားချက်မဲ့သလို ရီဝေနေရာမှာ အလိုလို လက်ပြ

န်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့ပါးပြင်မှာ နွေးခနဲတစ်ချက် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။ မျက်ရည်ဥတို့ ပေါင်းစုမိပြီးနောက် မျက်ရည်စက်အဖြစ် လိမ့်ဆင်းလာသော အချိန်အခိုက်အတန့်လည်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် "နှင်းမြရေ သမီး"ဟူသော ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကို ထွန်းဝေကြားလိုက်ရပြီး -

"ကို နှင်းသွားတော့မယ်" ဟူသော နှုတ်ခမ်းမှ အသံမဲ့စကားသံတို့က ထွန်းဝေနားထဲသို့ ရောက်ရှိပဲ့တင်လာကြပေတော့သည်။ ။

နောက်ဆုံး နှင်းမြတို့ ကားထွက်ခါနီးတွင် သူမက မျက်လုံးတစ်ချက်စွေကြည့်ပြီး ထွန်းဝေကို ခေါင်းကလေးတစ်ချက် ဆတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သွားခဲ့ပါသေးသည်။ ။ အကြင်နာချစ်သူတို့ ၏ ယာယီ လမ်းခွဲတဒင်္ဂသာဖြစ်ပါစေဟု ထွန်းဝေက ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိပါတော့သည် တကား။

"သားရေ အိပ်ရာထနောက်ကျလှချည်လားကွယ်"

အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသော ထွန်းဝေကို ဒေါ်မြင့်ခင်က ဆီးကြိုပြီး ဓာတ်ဘူးထဲမှ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ချပေးလေသည်။ ။

"ကံကောင်းလို့ ကော်ဖီသောက်နေရတာ သားရေ မင်းအဖေ ညက နို့ဆီနှစ်ဘူးဝယ်လို့ ရလာ ပေလို့ ပဲလေ ပြီးရင် ပစ္စည်းတွေရထားနဲ့ တင်ပို့ဖို့ ကို သားတစ်ယောက်တည်းသွားမလား အမေ လိုက်ရ ဦးမလား"

"သားဘာသာသား သွားလိုက်မယ်လေ အမေ သားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်"

ပစ္စည်းအများ စုကို ယနေ့ ရထားနှင့်တင်ပို့လိုက်ပြီး သူတို့ မိသားစု

က ကားနှင့် မန္တလေးသို့ နက်ဖြန်မှ သွားကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဘူတာရောက်တော့ ပစ္စည်းတွေကို အလုပ်သမားငှားချပြီး ကုန်စာ ရေးထံတွင် ငွေချလန်ဖြတ် ယူပြီး ပြန်လှည့်အထွက်မှာ တော့ နှင်းမြဲသူငယ်ချင်း ဝေဝေတို့ မိသားစုနှင့် ဆုံမိပါသည်။ ။

ထွန်းဝေက မန္တလေးမှ ဝေဝေတို့ အိမ်လိပ်စာကိုလည်း နှင်းမြဲထံမှ ရရှိထားပါသည်။ ။

"ကိုထွန်းဝေကြီးတို့ က ဒီနေ့ ပြောင်းကြမလို့ လား"

"မဟုတ်ဘူး ဝေဝေရေ အစ်ကိုတို့ က နက်ဖြန်မှ ကားနဲ့ သွားကြမှာ ၊ အစ်ကိုက အခု ပစ္စည်းတွေ ရထားပေါ်လာတင်တာလေ "

"စိတ်မပူပါနဲ့ ဝေဝေပါတယ်လေ ဝေဝေကြည့်ထားမှာ ပေါ့ရှင်"

"အင်း ဒါ ဆိုရင်တော့ တော်တော်စိတ်ချရမှာ ပဲနော်"

"လှူတယ်လို့ သဘောထား ကိုထွန်းဝေ ဟင်းဟင်း ဪ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား နာရီပိုင်းပဲရှိသေးတာနော်"

"စစ်ကြီးက ဘယ်တော့ပြီးလို့ ဘယ်တော့ပြန်ဆုံနိုင်မယ် မသိသေးဘူးလေ ဝေဝေရယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်လည်း ပူနေမိတယ်"

"ဪ ကိုထွန်းဝေစိတ်ပူတဲ့ အထဲမှာ ကျွန်မတို့ တော့ မပါဘူးပေါ့နော် ကွက်ကျားကြီးပဲ ဟီဟီ"

"ပါပါတယ် ဝေဝေရယ် ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါပါတယ်"

"အရေးအကြောင်းဆိုရင် ကျွန်မဆီကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နော် ကိုထွန်းဝေ နှင်းမြဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား"

"ပြောတယ် ညီမ နှင်းမြက ညီမလိပ်စာလည်း အစ်ကိုကိုပေးထားပါတယ် ကျေးဇူးပါ"

"ကဲ ဒါဆို ညီမသွားပြီနော်"

အပြန်လမ်းတွင် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံသို့အသွား ဗုံးမှန်၍ မီးလောင်ထားသော ပုစွန်တောင် ဈေးနှင့်အနီးမှာ မီးကျွမ်း၍ ကျန်ခဲ့သော အရက်ဆိုင်အချို့ကို ထွန်းဝေငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ။

သူက ပုစွန်တောင်ရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံဝင်သွားတော့ အချိန်စော၍ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။ ။

စစ်ကြီးက လူတွေကို အမြန်နှုန်းဖြင့် မောင်းနှင်နေပါသည်။ ။ စားသုတ်သုတ် သွားသုတ်သုတ် ဖြင့် အထုပ်ကြီးငယ်ဆွဲပြီး သွားလာနေသူများကိုသာ မြင်နေရပါသည်။ ။

ဪ သည် လူတွေ မိတ်ဆွေတွေအကြား ဘယ်နှယောက်လောက်ကို ပြန်တွေ့ခွင့်ရပါ့မလဲဟူ၍ သူတွေ့ကြည့်နေမိပါသည်။ ။

အိမ်ရောက်တော့ ထွန်းဝေက အမေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်အခန်းသို့ တက်သွားပါတော့ သည်။ ။ ပြီးတော့ မိမိပြတင်းပေါက်ဝမှာ ရပ်ပြီး နှင်းမြအိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိပါသည်။ ။ တစ်ချိန်က ဒီပြတင်းပေါက်လေးက သူတို့ နှစ်ဦးအတွက် အဓိပ္ပာယ်များစွာရှိခဲ့သည်။ ။ ဖုန်းဆက်ပါ အိပ်နေသည် အပြင်သွားသည် ဘယ်အခြမ်းကိုဖွင့်ရင် ဘယ်လို ညာအခြမ်းကိုဖွင့်လျှင် ဘယ်အကြောင်း ... ခုတော့ပြတင်းပေါက်လေးက ထွန်းဝေကို အပြင်သွားကြောင်း အချက်ပြနေပါသည်။ ။

သို့သော် ဘယ်တော့ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ပြတင်းပေါက်

လေးမှ ပြောပြနိုင်စွမ်းမရှိ ကြောင်း ထွန်းဝေတွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်
သွားမိပါတော့သည် တကား။
